Проминуло півстоліття,
Півстоліття преважкого,
На могилі повно квіття,
В квіттю терня много-много.

Гарна осінь, ясна днина,
Листя з дуба облітає.
Наче спомин, павутина
Над могилою літає.

І, як нитка павутини,
Похоронна пісня в’ється,
Від старого до дитини
Все до гробу преться, преться.

Відчинили і добули
Тую трумну, ту соснову…
Люди, люди! Чи ви чули
Тої трумни плач і мову?

Якби чули, то з розпуки
Ви б не плакали, а вили
І двигли б її на руки,
В бій пішли і побідили.

Текст наводиться за збірником «Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Цикл «Для ідеї»
.